

**PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA
CATEGORIA OBRES TEATRALS**

**L'HOME QUE ESCRIVIA
NOVEL·LES DE DETECTIUS**

Autor: LLUIS RAMIS I RIERA

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Situació :

*Espai que pot suggerir un despatx estàndard de pel·lícula negra de detectius .
Veiem una prostituta seient a un sofà, fumant, molt alterada. Te la roba tacada
de sang. Un home amb pinta de detectiu va passejant per l'habitació.*

Dona : No se com ha passat, Ferran . T'ho juro que no ho sé...

Ferran : Ara ja es massa tard per donar explicacions. Ha passat i ja està.

Dona : Però es que me'l he trobat al damunt, no he pogut fer res més.

Ferran : On es ara?

Dona : Hagués hagut de marxar abans...

Ferran : L'has deixat allà? L'has mogut?

Dona : No, no he tocat res...Tot està igual....

Ferran : Has netejat l'habitació, al menys? Vull dir, has deixat alguna petjada?

Dona : No ho se Ferran, com vols que ho sàpiga...He sortit pitant d'allà...

Ferran , m'ajudaràs?

Ferran : Marxa d'aquí. Això no ha passat mai, d'acord? Però abans renta't una mica . Ves al lavabo, jo me'n cuido de tot.

La dona s'aixeca i marxa. Ferran treu un mòbil i truca a algú.

Ferran : Hola. Necesito un servei de neteja.... Si, al meu despatx.... Si,
complet.....Cal que marxi?..... Si, es urgent....En efectiu? .....Ok. Doncs aquí
us espero....

Penja. Torna la dona.

Dona : Gracies Ferran . No se com/

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : No me les donis. Simplement desapareix, d'acord?.....Oblida'm....

La dona va recollint les seves coses

Ferran : I no em truquis!

La dona marxa. Ferran segueix donant voltes per l'habitació, molt emprenyat.

Va cap un mirall penjat a la paret. Es queda mirant el seu reflex una estona.

Ferran : *(Remugant)* Quina merda!

Trenca el mirall d'un cop de puny. Busca alguna cosa per embenar-se la mà i comença a posar-s'ho

Sentim unes claus al pany de la porta intentant obrir, sense èxit. Sona el timbre un cop. Silenci. Torna a sonar insistentment.

Ferran : Un moment...Un moment!

Segueix embenant-se la mà i el timbre torna a sonar

Ferran : Ja va!...Un moment.....

Finalment va cap a la porta mentre segueix sonant el timbre. Surt d'escena i torna a entrar amb una noia .

Ferran : No podies fer menys xivarri?

Elena : Has canviat el pany?

Ferran : Podies trucar un cop i esperar, com fa tothom

Elena : Perquè has canviat el pany?

Ferran : Estava acabant un capítol. Era important...

Elena : Era necessari?

Ferran : Acabar el capítol?

Elena : Canviar el pany...Oh, papa. Se t'ha de repetir tot dos cops sempre?

Ferran : Perdona, perdona, perdona....Quan estic escrivint m'aïllo . No puc tenir distraccions. M'entens?

Elena : Entesos....Au va : fes-me un petó, cascarrabies

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : Ets cara de veure, eh?

Elena : I tu més. Perquè no em contestes?

Ferran : Quan no t'he contestat?

Elena : Et vaig enviar un àudio, i em consta que l'has obert, si o no?

Ferran : Ja saps que no m'agrada parlar pel wassap. I quan et truco, no me'l agafes. Au va, passa.

Elena entra, mira al seu voltant i s'asseu al sofà.

Elena : Qui et fa la neteja?

Ferran : La Marisol. Ve un cop cada quinze dies.

Elena : I fa alguna cosa?

Ferran : Que vols dir?

Elena : Crec que quedaria millor si no fes res. Ho tens tot fet un fàstic! Ja li has dit que no estàs content amb la feina?

Ferran : Com vols que li digui? Si ja venia quan la teva mare estava embarassada de tu.

Elena : Doncs ja fa més de vint anys...

Ferran : Has vingut a fotre'm la bronca, així, en general, o podem ser mínimament amables, l'un i l'altre?

Elena : Tens raó. No hauria de ficar-me amb la teva vida, oi? Almenys a certs nivells, no?

Ferran : I el de la neteja no es un que em preocupi especialment.

Elena : Ja ho he vist.

Ferran : Doncs "tema sanjat"

Silenci llarg

Ferran : I doncs bé?

Elena : Va dir la iaia que no li agafaves el telèfon.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : No li agafo a ningú...

Elena : I després t'estranyes de que jo no et contesti....

Ferran : Però tu ets la meva filla !

Elena : I tu ets el fill de la iaia! No et fot...

Ferran : No tinc ganes de parlar del tema.

Elena : Doncs crec que caldria parlar-ne. Que passa amb la iaia?

Ferran : Que passa de què?

Elena : Ja saps de que estic parlant...

Ferran : Que no li agafo el telèfon?

Elena : I no li obres la porta.

Ferran : Això t'ha dit?

Elena : Per això has canviat el pany, oi? Ella tenia claus.

Ferran : Doncs ja no en té.

Elena : Papa... Tu no pots estar aïllat ni sol.

Ferran : I qui diu que estic sol?

Elena : Només veus a la Marisol un cop cada quinze dies.

Ferran : Quan t'ho va dir la iaia tot això?

Elena : Farà una setmana. Bé, de fet, li va dir a la mama. Ella m'ho va explicar ahir.

Ferran : Ta mare , també, es la hòstia....Encara com t'ho va explicar...

Pausa

Elena : Que t'has fet a la mà?

Ferran : Ja trigaves a preguntar-ho.

Elena : Vols que t'ho miri?

Ferran : M'he tallat amb un vidre

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : Quin vidre?

Ferran : De la finestra....

Elena : Així, per les bones?

Ferran : Vaig relliscar i m'hi vaig ensopegar.

Elena : Papa : sembla la típica excusa de persona maltractada! "Vaig caure al lavabo i vaig ensopegar amb el canto de la banyera, per això tinc aquest ull de vellut..!"

Ferran : Es veritat Elena! Perquè hauria de mentir?

Elena : (*Li observa la mà*) Pel tall que portes te tota la pinta de ser conseqüència d'un cop de puny a un vidre. O a un mirall.....M'equivoco?

Ferran : Que t'ho fa pensar?

Elena : Deformació professional. M'he xupat moltes guàrdies a urgències....

Pausa

Ferran : I doncs que? Vens en nom de les dones de la família? Des de quan feu conxorxa?

Elena : Simplement, ens preocupem per tu.

Ferran : No em facis riure Elena. Alguna en porteu entre cap i coll...Ho sé...

Elena : Tu i les teves paranoies...

Ferran : Que?, m'equivoco? A que ve aquest interès tant de repent?

Elena : Crec que no hauria d'haver vingut (*S'aixeca i fa per marxar*)

Ferran : No, si us plau, no marxis...

Elena : He estat una estúpida pensant que et deixaries ajudar. Sempre has fet el mateix : quan algú s'interessa per tu, ja d'entrada el rebutges.

Ferran : Elena...

Elena : No vols ser ajudat, i molt menys que et diguin el que has de fer. M'equivoco?

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : Ara resulta que tothom es preocupa per mi i em vol ajudar : ta mare, la iaia...algun veí també? Perquè m'agradaria saber si algun veí us ha trucat.

Elena : I a mi no em fiques a la llista?

Ferran : Crec que tu ets l'única que realment es preocupa per mi.

Elena : Ets molt injust amb qui t'estima

Ferran : Perdona'm Elena....tens raó. Tu no et mereixes que et parli així. Però si us plau, no em fallis, tu no....(*L'abraça*)

Elena : Quan vols ets tan tossut...

Ferran : No em fallis...Tu ets l'única a qui li accepto consells.

Elena : Cascarrabies....

Desfan l'abraçada i es queden mirant-se. Pausa llarga

Ferran : Et quedaràs a dinar?

Elena : No tinc temps, papa. Me'n vaig a casa a dormir. Porto vuit hores de guàrdia.

Ferran : Doncs si no tenies temps perquè has vingut?

Elena : Només venia a veure si estaves be. M'agrada veure't de tant en tant...

Ferran : I si fem alguna cosa ràpida?

Elena : Ràpida com que?

Ferran : No sé, alguna cosa trobarem per la cuina, no?

Elena : Que persuasiu ets quan vols...! Vaig a veure que hi ha a la nevera....Ves parant taula.

Surt d'escena

Elena : (*en off*) No tens res de bo a la cuina!

Ferran : (*cridant*) Mira-t'ho be!

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : *(en off)* Hi ha un paquet d'espaguetis que sembla aprofitable i un pot de salsa bolonyesa....Espera que miro la caducitat .....Encara es pot aprofitar.

Doncs que? Espaguetis a la bolonyesa?

Ferran : Tot m'està be, carinyo.

Elena : *(en off)* Vaig a posar l'aigua a bullir. Tu no et moguis!

(Traient el cap) Quinze minuts i el dinar a punt. Ves parant taula. Vaig al lavabo...

Elena : *(en off)* Tens alguna cosa pel cap? El tinc com un bombo.....

Ferran : A l'armariet.....Hi ha alguns medicaments...Deu quedar algun Gelocatil...

Elena : *(en off)* No el veig per enlloc...Calla, si que en queda un. El puc agafar?

Ferran : Tot per tu.

Elena : *(Entrant al despatx amb la caixa del Gelocatil)* Es l'últim. Apunta comprar-ne més...

Ferran : No tinc mai mal de cap...

Elena : No fa mai nosa...Au va, para taula.

Ferran : Voooy .....*(marxa)*

Elena espera una estona a que en Ferran sigui al menjador. Treu una altre caixa de medicament de la butxaca. Treu després el mòbil i truca. Parlant en veu baixa.

Elena : Hola. Si, em sembla que es un dels que em vas dir tu :

Olanzapina?.....Si....de.....20 mg. Una caixa sencera, crec que ni l'ha obert...I com puc saber si s'ho pren o no s'ho pren? No...es clar que no li puc preguntar, s'empenyaria molt, però alguna cosa he de fer, no?...No creus?...Mira no ho se.....Gràcies, però em sap greu.....

Mira no ho sé, no sé si seria una bona idea. Ja et vaig dir el que en pensa dels metges. No, respecte a mi, no.....Jo soc la seva filla, i no crec que vegi els

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

pediatres com a enemics en potencia.....Vols dir? No ho se, no ho se.....En tot cas, t'agafo la paraula...Ho intentaré. Si.....Gràcies.....Ens veiem dilluns. Adeu

Penja el telèfon. Torna el Ferran .

Ferran : Taula parada!

Elena : Vaig a tirar la pasta. (*surt*)

Entra Oscar aguantant a Trini que gairebé no pot caminar. Te una ferida d'un tret.

Oscar : Fes espai, Ferran ....

Ferran : Que ha passat?.

Oscar : Estira-li les cames, corre.

L'estiren al sofà

Ferran : Però que ha passat? Trini , que t'han fet?

Oscar : La cosa no ha anat com ens pensàvem....

Ferran : Però no hi havies anat tu per si la cosa es torçava?

Oscar : Doncs s'ha torçat abans del que ens pensàvem.

Ferran : L'hauríem de portar a algun lloc. A urgències...

Oscar : Portem-la de moment al teu llit . Al teu quarto. ....

Ferra : L'hauria de veure un metge ja, Oscar !

Oscar : Pel camí he trucat al Llorenç.

Ferran : El matasanos?

Oscar : Es un tio en qui pots confiar. Li he preguntat si ens podíem passar per la seva consulta. Era més discret que presentar-nos a urgències...Allà ens farien moltes preguntes.

Ferran : Espero que li hagi fet un bon apanyo doncs...

Oscar : Li ha tret la bala i ha dit que estigui en repòs uns quants dies...Però de moment portem-la al llit....Oscar , fes-me cas i ajuda'm...

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Entre els dos l'aixequen del sofà i surten d'escena. Tornen al cap d'una estona Ferran i Oscar . Ferran obre un armari i en treu una ampolla de whisky i dos gots, els omple i en dona un a Oscar.

Ferran : Que ha passat?

Oscar : Que que ha passat? Que li han engegat un tret! Això ha passat!

Pausa

Oscar : Això no va be Ferran , això no va bé...Jo crec que hauríem de deixar-ho, ara que encara hi som a temps.

Ferran : Que dius? Deixar-ho ? Mai de la vida, on s'és vist....

Oscar : Jo no m'hi sento còmode, se'm fa gros tot aquest tema. I mira que li ha passat a la Trini : una mica més i no ho explica.

Ferran : Però ara està fora de perill, no?

Oscar : *(Escandalitzat)* Oscar ! Però com pots ser tan cínic? Com que està fora de perill? I nosaltres? Estem també fora de perill?

Ferran : Au va , no em siguis pusil·lànime . Això tot just acaba de començar i necessito el vostre suport incondicional.

Oscar : Doncs amb mi no hi contis! *(Va per sortir)* Aquí et quedes, tu solet . Ja t'ho faràs!

Ferran : Oscar.....

Oscar : Adeu Ferran . Crec que això s'ha acabat.

Ferran : *(Treu una pistola i l'apunta)* Oscar , tu no pots marxar.

Oscar : Que faries? Em dispararies?

Ferran : No m'obliguis....

Oscar : Estàs boig....*(Marxa)*

Ferran : *(Molt fora de si. Cridant. Segueix apuntant cap a la porta)* Oscar !

Oscar !!! Fes el favor de venir aquí! No et consentiré aquestes sortides de to!

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Qui t'has cregut que ets! No em pots deixar així com així...No ens pots deixar quan et surti dels collons.. Oscar? Oscar !!!

Torna Elena . Ferran es queda apuntant-la amb el revòlver. Es queden mirant-se fixament una estona tensa.

Elena : Papa, que fas?...M'has espantat!

Ferran : (*Baixant la pistola*) Res, coses meves....

Elena : Estaves cridant?

Ferran : (*Guardant la pistola*) No, no passa res...Anem a dinar?

Elena : Encara no es a punt... Vols que xerrem una estona? Hi ha alguna cosa que em vulguis explicar?

Ferran : No tinc res a dir....(*Seu al sofà*)

Pausa. Elena veu un full que està posat a la màquina. Buscant un tema de conversa.

Elena : Això és de la teva propera novel·la? De que va?

Ferran : : Elena.....! No xafardegis!

(S'aixeca i treu el full d'una revolada. El rebrega i el tira a la paperera)

Elena : I ara que t'ha agafat? Cal ser tan violent?

Ferran : No et fiquis amb la meva feina, d'acord?

Elena : I desagradable?

Ferran : No m'agrada que xafardegin el que estic fent

Elena : "Vale, vale, vale..." Ja no xafardejo més (*Torna a seure al sofà*)...Estàs molt irascible. Jo només volia ajudar.

Ferran : I t'ho agraeixo, però això es un problema exclusivament meu.

Elena : Doncs perdona! Ja t'he dit que només volia ajudar...

Pausa

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : Es pot saber a que ve , o millor dit, d'on ve tot això? això? De les converses amb la iaia?

Elena : Es veu que , quan va venir la iaia a casa...

Ferran : Espera, espera, espera .....Que va "venir" la iaia? Vols dir que la iaia es va *desplaçar* del seu domicili al vostre, o sigui, a casa la ex-jove, a escalfar-li el cap amb la barrila de "el meu fill no m'agafa el telèfon"?

Elena : Si papa. I altres coses.

Ferran : Quines coses. Lo del pany?

Elena : Si, lo del pany també, però a més , altres coses, altres coses...

Ferran : De quina mena?

Elena : Que et sentia per les nits.

Ferran : Es el que te viure al pis de dalt : aquests sostres son prims , encara que no ho sembli.

Elena : Que et sentia cridar, com si t'estiguessis barallant amb algú.

Ferran : Ja serà menys...

Elena : I que també, molt sovint, et sent parlar, com si tinguessis converses amb altres persones, però que estàs sol....

Ferran : I ella que sap si estic sol o acompanyat?

Elena : Papa : a tots ens consta que no et relaciones amb ningú de ja fa temps. I la iaia no sent mai cap altre veu que la teva en aquestes converses. Papa, que està passant?

Ferran : Que vols dir? Que m'estic "trastocant"?

Elena : Això ho has dit tu. Jo només dic que estàs empitjorant.

Pausa llarga

Elena : Ja et prens la medicació?

Ferran : La...la medicació?...Si , es clar que me la prenc...

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : La medicació t'ajuda a centrar-te. Es precisament per això : per que et normalitzis. Ho saps oi?

Ferran : Sou molt llestos els metges...

Elena : No papa. Els metges el que busquem es que la gent pugui tenir una vida "normal", malgrat les seves dolències...

Ferran : Ja, i vosaltres em salvareu de les meves "dolències", oi?

Pausa

Elena : Papa : et prens la medicació?

Ferran : I que passaria si no me la prengué?

Elena : Doncs que seguiries ficat al teu pou , amb les teves pujades i baixades.....Ara que estàs? De pujada, oi? Doncs gaudeixo : quan t'agafi la depre no em busquis...

Ferran : I perquè penses que no em prenc la medicació?

Elena : *(Traient la caixa de les pastilles de la butxaca)* Perquè m'he trobat això al lavabo! *(La llença damunt de l'escriptori)* Ni l'has obert!

Ferran : Has tingut la barra d'escorcollar la meva farmaciola?

Elena : Ho he trobat quan buscava el Gelocatil....

Ferran : No em vinguis amb excuses, Elena!

Pausa

Elena : Ho he fet pel teu bé.

Ferran : Si, pel meu bé....

Elena : No podràs portar una vida normal fins que no hi posis remei.

Ferran : Si, i la medicació ho arreglarà, oi?

Elena : He estat parlant amb un col·lega de l'hospital. Ell creu que, si et mediquessis correctament, podries portar una vida normal.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : I que es “una vida normal”? No em vinguis amb que “la medicació m’ajudarà”...I una merda!

Elena : Papa, si us plau...

Pausa

Elena : Quants cops ho has provat?

Ferran : No ho se, Elena, no ho recordo . Dos , tres cops. Quan porto un parell de setmanes prenent-me aquesta porqueria les idees se’m esvaeixen , soc incapaç de imaginar res...

Pausa

Farà un mes que no m’ho prenc.

Elena : Potser no es la medicació adequada. Voldries que et visités el meu col·lega per revisar-ho? Ell s’ha ofert desinteressadament. Hi podries anar quan volguessis. A lo millor podria receptar-te alguna altre cosa que et permeti seguir treballant i...

Ferran : Ja n’hi ha prou Elena! Crec que m’he expressat amb total claredat : si em medico, no puc escriure. I “punto”!

Elena : Saps que en penso? Que ets un gran egoista! Això es el que penso!

Ferran : Ah si ? I doncs que et pensaves? Que esperaves de mi? Que volies de mi?

Elena : Volia un pare, et sembla poc?

Ferran : (*Irònic*) Ai pobreta...I no l’has tingut oi?

Elena : A vegades em fas fàstic...Com pots ser tan cínic! Tu sempre has estat la teva primera ocupació i preocupació, oi?

Jo, jo, jo i després jo...Tant se te’n fotia la teva dona la teva filla o qui fos que estigues per allà al mig molestant, no? Be, no del tot...Estaven els teus personatges, m’equivoco? Aquets si que no et molestaven, oi?

Ferran : Son les meves creacions...

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : I diria que la teva segona família, però mentiria si això ho fes : son la teva primera família, la teva única família!....Jo crec que ni te'n vas adonar quan vam marxar la mama i jo...

Ferran : A que ve tot aquest munt de retrets? Creus que pots venir aquí a tirar-me en cara res?

Elena : Per mi has estat sempre com un personatge més de les teves novel·les...I crec que ha arribat el moment que deixis de ser-ho.

Ferran : Per alguna raó en especial?

Elena : Papa, jo no em puc passar la vida competint amb els teus personatges, inclòs tu. Et necessito a tu, però ja no com un personatge, sinó com un pare, m'entens? No vull ser un lector més...

Ferran : No em diràs ara que has llegit alguna de les meves novel·les...

Elena : Les he llegit totes.

Ferran : Totes? Les vint-i-quatre?

Elena : De la primera a la darrera.

Ferran : I per què?

Elena : (*Somrient*) Perquè sortia la teva foto a la contraportada.

Ferran : No ho hagués dit mai.

Elena : Estic tan familiaritzada amb el teu mon que et podria fer un dibuix de cada un dels teus personatges...I saps? Et faré una confidència. En tots aquets anys de llegir-te , novel·la darrera novel·la , sempre vaig tenir l'absurda esperança de que, en algun moment o altre de l'acció, apareixeria algun personatge inspirat en mi. Encara que fos molt vagament, però que jo m'hi pogués reconèixer...Però això no va passar mai.

Ferran : Jo mai m'he basat en personatges reals.

Elena : Vols dir que no? En un dels teus llibres apareixia una dona (*amb ironia*) *molt cruel i perversa* que, per la descripció s'assemblava sospitosament a la mama...

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : Pot ser, a vegades el subconscient et pot traïr...Però cada cop em costa més seguir treballant.

Aquest serà el meu últim llibre. Necessito lliurar-me de tot això. Aquesta història està acabant amb mi, i ja no puc més....

Elena : Si vols, t'ajudaré jo.

Ferran : (*Irònic*) I que faries? Escriuries per mi?

Elena : No. No se'm dona bé la literatura. La meua feina és cuidar dels demés. Això sí que ho sé fer bé....Mira, fem un tracte: Em quedo a viure amb tu, una temporada, i et cuidaré fins que acabis el llibre. Despreocupa't de tot el que sigui accessori . Però, quan tinguis la feina feta, tornaràs a medicar-te. I aquest cop serà per sempre.

Ferran : (*Dubtant encara*) Ja, però...Els meus personatges?....

Elena : O ells o jo : tria.

Pausa llarga. Ferran agafa la capsula del medicament i se la queda mirant.

Fosc

Fi del primer acte

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Situació :

Ferran està "endreçant" el despatx, fent lloc a la taula. Està molt eufòric.

Entra Elena

Elena : *(Espolsant-se les mans)* Instal·lada ! He deixat la finestra oberta, que es ventili una mica....Ostres! Que ha passat aquí?

Ferran : M'ha semblat que calia fer una mica d'ordre...*(Va cap al sofà)*

Elena : Has vist? Sota els papers hi havia una taula!...Es increïble...

Ferran : Molt graciosa.

Elena : No has tingut mai sentit de l'humor

Ferran : Per això escric novel·les policiaques

Elena : Està be, està be.....*(Segueix endreçant l'escriptori)* I si hi passessis el "plumero" tampoc aniria malament....*(Comença a obrir calaixos)* I això també ho has repassat?

Ferran : Elena, no remenis per aquí.

Elena : *(Divertida)* Que passa? Que hi tens algun secret inconfessable amagat?*(Segueix remenant calaixos)* A veure , a veure....

Ferran : *(Aixecant-se del sofà)* Elena ! T'he dit que ho deixis estar!

Elena : A veure per aquí....*(Obre un altre calaix i en treu un revòlver)* Aquest es amb el que jugaves abans?

Ferran : Dona'm això Elena

Elena : *(Jugant amb l'arma)* No estarà carregada, oi?

Ferran : T'he dit que m'ho donis!

Elena : Si és d'atrezzo, dona el pego, eh? *(Manipulant l'arma, obre el carregador. Se'l queda mirant atentament)* Òndia....son bales de debò?

Ferran : *(Arrabassant-li el revòlver)* No juguis amb això!

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : *(Alarmada)* Que hi fa un revòlver de debò al teu calaix i, a sobre, carregat?

Ferran : *(Treu les bales del carregador, torna a muntar l'arma i la guarda al calaix)* No n'has de fer res! Hem fet un tracte, i en sembla que això no entra dintre les teves atribucions...

Elena : El que no entra en el tracte?

Ferran : Que facis judicis sobre el que faig o el que deixo de fer! Et quedaràs aquí fins que haguem acabat la feina, d'acord? El que ...passi...o que hagi passat o que estigui al voltant de la meva feina és accessori, al menys per tu.

Elena : Donat el teu estat, no em sembla massa convenient que tinguis a mà una arma, i menys, carregada...En quin embolic t'has ficat?

Ferran : Doncs si has d'estar més tranquil·la guarda-les tu *(Li dona les bales)*

Elena : *(Les agafa i les guarda a la butxaca)* N'hi ha més?

Ferran se la queda mirant. Va cap a l'escriptori , treu una caixa de bales d'un calaix i li dona.

Crec que es millor així. *(Marxant)* Però tractes son tractes : jo seré bona amb tu si tu et portes bé amb mi. D'acord?

Ferran : D'acord.

Pausa

Elena : *(Abans de sortir per la porta)* Surto una estona. Que vols per sopar?

Ferran : El que vulguis. Sorprèn-me...

Elena : Poques sorpreses t'esperis amb la ruïna de nevera que tens. Hi ha algun super a prop?

Ferran : Hi ha un Lidl just a la cantonada.

Elena : Doncs m'hi passaré quan torni. *(Marxa)*

Ferran espera que sigui fora. Es treu una bala de la butxaca que s'havia guardat i la posa al carregador. Li dona voltes i el tanca. Apareix un personatge

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

que li arrabassa la pistola i se la guarda a la butxaca, junt amb un altre que l'agafa i el lliga a una cadira.

Gàngster : Ferran, Ferran, Ferran.....Perquè t'entestes en no col·laborar?
L'únic que et demano es un nom. Mira que es fàcil.

Ferran : No acostumo a trair als meus confidents.

Gàngster: Mira, prou! No tinc temps per converses moralistes, i estic perdent la paciència!

Treu el revòlver de la butxaca i li ensenya a Ferran

Mira : anem a jugar una estona. Et donaré tres oportunitats.(*S'acosta a Ferran i li posa el canó de l'arma al front*) Ja saps com va això : la pregunta ja la saps. Jo només necessito la resposta, ok?

Jo et pregunto, i si em convenç la resposta, s'ha acabat el joc. Ets lliure, ok?
..Però, si no me la dones, o no me la crec, premo el gallet i a veure que passa.
D'acord?

Ferran resta en silenci

Gàngster: (*Cridant*) Estem d'acord!!!? ...Doncs comencem.

Dona voltes al carregador, el tanca i amartella l'arma. Posa el canó a la templa de Ferran

Em diràs el nom?

Ferran no obre boca. El gàngster prem el gallet i l'arma no es dispara.

Ho tornem a provar? Vinga va...(Repeteix la operació) Em diràs el nom?

L'arma torna a fallar

Vaja, sembla que es el teu dia de sort.....Vols deixar-ho aquí o te la vols jugar per darrera vegada?

Ferran no respon i se'l queda mirant desafiant. Torna a carregar el revòlver i s'apropa a Ferran, disposat a disparar de nou. Però al darrer moment dubta.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Gàngster: Crec que ja no et repetiré la pregunta i, saps que? Mira : me'n refio de tu (*li dona la pistola*) Tu mateix....acaba la feina.

Ferran agafa la pistola i se la posa a la templa. Tanca els ulls i es disposa a prémer el gallet. El gàngster desapareix i entra Elena amb una bossa del super..

Elena : Papa! Que fas?!

Es queden mirant. Ferran baixa l'arma i s'enfonsa. Elena deixa caure la bossa i va a abraçar-lo. Fosc

Més tard, Elena es al sofà, llegint uns fulls.

Elena : En aquest capítol.....

Ferran: (*Aixecant la vista de la màquina*) Que?

Elena : Que si la volies eliminar, a l'escena aquesta... a la Trini ...(Li ensenya un full)

Ferran: Qui ho diu que la volia eliminar?

Elena : Em va semblar que tenies pressa per acabar aquest llibre. M'equivoco?

Ferran: Serà el meu últim llibre, si.

Elena : I has començat a eliminar als personatges principals.

Ferran : Però la Trini no mor en aquest capítol...

Elena : Exacte : no mor en aquest capítol...Sembla que et fessis enrere. M'equivoco?

Ferran: No se que em vols dir.

Elena : Crec que en Ferran no va ser honrat amb la Trini , no li va explicar el que realment podia passar quan la va enviat a aquella missió.

Ferran: Vols dir-me que en Ferran va pecar de falta de rigor?

Elena : No va ser legal amb els seus socis. *.Pausa.* Però...

Ferran: Però que?

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : Que al final t'ho vas repensar. No te'n adones? Al final et vas fer enrere, i t'inventes una absurda versió en la qual entenem que els dolents han descobert a Trini però, no se sap per quin set sous, li han "perdonat la vida. No ho trobes incoherent?

Papa! Hem quedat que aquest seria el teu darrer llibre. Estem d'acord? Ara no et pots fer enrere. No t'hauria de tremolar el pols quan ja havies decidit que Trini ja havia de ser historia !

Ferran: No es tan fàcil Elena. Ja et vaig dir que ells tenen vida pròpia .

Pausa

Elena : Hauries de ser valent. Però et fa por el que et diu el teu desig. No saps com tractar els teus personatges i aleshores l'acció es fa incoherent.

Ferran: Doncs a veure. Segons tu, com hauria de ser l'acció?

Elena : Ja et vaig dir que no em penso ficar en el tema literari. Jo no en se de trames novel·lesques ni d'intrigues policials i/

Ferran: No , d'acord, però com a lectora hi ha alguna cosa que no et quadra ,oi? Doncs be : diguem que canviaries .

Posa un full nou a la màquina d'escriure, una mica irritat.

Elena : No, mira, oblida-ho. Ja veig que no t'han semblat bé els meus comentaris. (S'aixeca) Me'n vaig a fer el sopar, que amb això si que no discutirem, oi?

Ferran: No, ara no te'n vas ! Fes el favor de seure!

Elena : (*Anant cap a la porta*) No, així no papa. Quan vulguis realment que et doni la meva opinió, ja m'ho diràs. Ara estàs rebotat...

Ferran: Això es important Elena . M'has dit que en Ferran es un covard . Doncs be : anem a solucionar-ho. No creus?

Elena : T'he dit a tu que no ets valent, no que el teu personatge fos un covard. Es diferent...

Ferran: (*Molt seriós*) Elena seu.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : Crec que estàs confonent realitat i fantasia i arribats a aquest punt/

Ferran: (*Cridant*) Elena , seu!!!

Pausa. Elena va cap al sofà i seu

Ferran: Som-hi. Oblidem tot el que s'ha escrit. Acceptem que en Ferran no els hi ha dit als seus col·laboradors tota la veritat, i ho ha fet conscientment.

Elena : Això ho has dit tu.

Va escrivint durant tota l'acció següent, alternant amb la conversa.

Ferran: I ho fa amb la obscura intenció de que la Trini caigui en un parany. Es això?

Elena : En té tota la pinta.

Ferran: Perquè la Trini sempre ha confiat cegament en ell, i l'última coses que s'espera es que l'envii a l'escorxador, oi? Quan se'n adones de la conxorxa, ja seria massa tard.

Elena : I ja te'n hauries desfet d'un dels personatges.

Ferran: (*Deixant d'escriure. Pausa*) I que li dic a l'Oscar ?...Vull dir, com li explica Ferran a Oscar el que ha passat?

Elena : I això t'amoïna? Et representa algun un problema?

Ferran: A mi? Un problema a mi? En tot cas al Ferran....

Elena : A qui sigui, papa. Però això te una fàcil solució. No els hi amaguis res. Refés l'escena i envia a la Trini a la missió sense masses explicacions. Es més, no li donis cap explicació. Que faci la feina i punt.

Ferran: Però això converteix a Ferran en una mena de ....no sé....

Elena : Que et fa por? Que els lectors tinguin una altre visió del seu heroi? Que li perdin l'admiració, o la confiança..? Papa : és el teu darrer llibre. Amb qui ha de passar comptes Ferran?

Ferran: Ells no ho entendrien.....

Elena : Papa, que et fa por?

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Pausa

Ferran: Elena....em pots ajudar?

Elena : De moment, et faré el sopar...(Marxa)

Ferran agafa una gavardina i un barret d'un penja-robos. Apareix una camilla amb un cos cobert amb un llençol . Entra Oscar, acompanyat d'un home amb bata blanca, que aixeca el llençol.

Metge : Es ella?

Ferran fa que sí amb el cap. Oscar desvia la mirada.

Metge : Vol veure l'informe?

Ferran : Si me'n pot fer un resum...

Metge : El tret va ser fet de molt a prop, a boca de canó i amb una munició de calibre gros. Ho veu ? Pràcticament li ha destrossat el crani. La bala va entrar pel front i va sortir per la part baixa de l'occipital. O sigui, que el tret va anar de dalt a baix. Possiblement estava asseguda.

Ferran : O sigui, que quan la van tirar a l'aigua...

Metge : Ja era morta, efectivament, si es això el que volia saber.

Ferran : Gràcies doctor, és suficient.

El metge torna a cobrir el cadàver.

Metge : Necessita alguna cosa més?

Ferran : No, això es tot.

Metge : Doncs si em volen acompanyar...

Oscar : Perdoni doctor . Ens pot deixar sols uns minuts? He de parlar amb el meu company...

Metge : Com vulguin, però li he de fer l'autòpsia abans de plegar avui...Si us plau, siguin breus.

Oscar : Gràcies doctor.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Marxa el metge. Pausa.

Ferran : De que hem de parlar, Oscar ?

Oscar : *(L'agafa per les solapes i el va arraconant)* A tu que et sembla? Ferran , tu no entens res!.... Perquè l'hi vas enviar?

Ferran : Jo.../

Oscar : I no em vinguis ara amb la historia de que t'havien dit que era segur. Hòstia, Ferran !. Si semblava que l'estaven esperant per fotre-li un tret....

Ferran : Se'n havia sortit de situacions molt més perilloses!

Oscar : Això va ser tot plegat un nyap, sense cap mena de planificació, ni precaució , ni.....No em facis parlar Ferran.

Ferran : Que vols dir?

Oscar : Que et dic que no em facis parlar! No se't va ocórrer una manera millor de desfer-te'n d'ella?

Pausa

Ferran : De debò que penses això?

Oscar : No cal ser gaire eixerit per arribar a aquesta conclusió, no et sembla?

Ferran : Em creus capaç d'una cosa així?

Oscar : Recorda que a mi em vas fer fora a punta de pistola. O ja no ho recordes?

Ferran : Vaig perdre el control...

Oscar : I si no arribo a marxar? I si m'hagués quedat una estona més a la porta? Que haguessis fet?

Ferran : Oscar , jo...

Oscar : Hauries disparat? Dignes : hauries disparat!?

Pausa. Ferran no respon. Oscar li dona un cop de puny i el fa caure. Marxa.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran s'aixeca del terra. Es treu el barret i la gavardina i els deixa al penjador. Treu l'ampolla de whisky , es serveix un got i seu al sofà.

Entra Elena amb un plec de fulls i li dona a Ferran .

Elena : Crec que ara vas be.

Ferran: De debò ho creus?

Elena : Si finalment ets valent i et decideixes a eliminar al personatge, a ningú li semblarà estrany. Trini pot morir , i serà una desaparició molt tràgica, però ningú podrà dir que en Ferran ha traït als seus companys.

Ferran: Queda clar no?

Elena : Jo crec que si : des del primer moment els hi ha ensenyat les cartes. Podrà passar per un inconscient, però no per un traïdor. No et sembla?

Ferran: Et sembla be doncs que Trini desaparegui a aquesta alçada de la trama?

Elena : Ho has decidit ja?

Ferran: Vull dir si et semblaria be que desaparegués...

Elena : Ets tu qui ho decideix.

S'aixeca i va per marxar

Però ja has fet un fals intent d'eliminar-la : sigues valent i acaba-ho.

Ferran: I amb l'Oscar que fem?

Elena : Això ja serà una altra historia...Me'n vaig a estirar una estona. Crida'm si necessites alguna cosa...

Elena marxa. Apareix Oscar

Ferran: Vens a controlar-me?

Oscar : Només venia a xerrar una estona

Ferran: Em creia que ja no em volies veure. No en vas tenir prou l'últim dia?

Oscar : Vam deixar la conversa a mig fer...

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran: Perquè tu vas voler. Que vols, explicacions?

Oscar : T'ho tornaré a preguntar : Perquè la vas enviar?

Ferran: No et penso donar explicacions.

Oscar : No se't va ocórrer una manera millor de desfer-te'n d'ella? .

S'aixeca i comença a deambular per l'habitació.

Oscar : Però tu que t'has pensat, que no veig el que vols fer?

Ferran: Que vull fer respecte a que?

Oscar : Respecte a nosaltres, amb la Trini , amb mi....A ella ja te l'has carregat. Que penses fer amb mi? També et faig nosa? Sembla que tinguis pressa en acabar-ho tot.

Ferran: Vull deixar la historia tancada, sense finals oberts ni merdes d'aquestes. Si cal que desaparegui algú, doncs desapareixerà i si cal que mori, morirà. Ho has entès?

Pausa tensa.

Oscar : Acabar-ho tot....a qualsevol preu, oi?

Ferran: Caigui qui caigui.

Oscar : I vols que t'acompanyi en el viatge final?

Ferran: Ho faries?

Oscar : Com pots ser tan cínic?.....No puc creure que m'estiguis preguntant això!

Ferran: Ho faries?

Silenci llarg

Oscar : Si ho faig, ha de ser amb les meves condicions.

Ferran: I quines son?

Oscar : Si finalment decideixes que he de morir, que sigui d'una manera digne.

Ferran: No he decidit res encara.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Oscar : No vendré la meua pell tan barata com la Trini.....Però una cosa t'he de dir : com vegi alguna cosa estranya , o m'ensumi...res, ni que sigui una petita sospita de que em vols fer el llit, oblida't de la meua ...”col·laboració”, ho has entès?

Ferran : Tu faràs el que jo digui i/

Oscar : Això creus? N'estàs segur? T'ho repetiré : joestic ficat en aquesta historia tant com ho estàs tu i, mal que et dolgui, ara l'hem d'acabar junts. Ja no queda ningú més .O sigui que d'ara en endavant haurem de col·laborar. Que cadascú faci el seu paper.

Ferran: I si no ho faig que passarà?

Oscar : Que em convertiré en el teu pitjor malson. Ho has entès? Se com fer-ho. No podràs fugir de mi...

Marxa.

Ferran : *(Una mica alterat. Cridant)* Elena ! Elena , pots venir un moment?

Apareix Elena . Seu al sofà.

Elena : Si diguem...

Ferran : Com creus que he de continuar?

Elena : M'has cridat per això? No et pots esperar a l'hora de sopar que/

Ferran : Abans has dit que amb l'Oscar seria una altre història...Que volies dir?

Elena : No recordo que t'he dit exactament....

Ferran : M'ha semblat que tenies alguna idea de com tirar endavant...

Elena : De com eliminar personatges, vols dir?

Ferran : Això m'ha semblat.

Elena : Només t'he suggerit un gir a l'argument, però, en tot cas, tu ets qui decideix sobre els personatges . Tu n'ets el creador i que en te la decisió final. Son la teua vida...

Ferran : Però tu et creus que es fàcil compartir la vida amb uns personatges?

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : Ara resultarà que tu també hi tens problemes....

Ferran : Més dels que et penses...

Elena : Au, va, papa...Quins problemes tens? Tu els has creat, tu els manipules i, si vols, tu els mates, no?

Ferran : No facis broma amb això....

Elena : Que vols dir? Que tenen vida pròpia?

Ferran : Quan crees algú, aquest algú ja es aquí per quedar-se. Quan un personatge apareix al segon capítol d'una novel·la, ja no els pots ignorar : ha de fer alguna cosa, actuar, relacionar-se amb els demés personatges i poc a poc va agafant vida pròpia. I a vegades no és fàcil....

Elena : El que no es fàcil?

Ferran : Oblidar-se'n, o no parlar-ne més. Es més : ell ja parla solet, i pren les seves decisions, a vegades molt lluny del que tu havies planejat...I encara que el vulguis oblidar, apareix i reapareix , a vegades al lloc més insospitat o inesperat, encara que tu no ho volguessis...I això m'està tornant boig. els necessito per seguir endavant, però es com si n'hagués perdut el control.

Elena : Doncs no es aquesta la sensació que en tinc jo.

Ferran : Vas dir que m'ajudaries.

Elena : Vaig dir que em dedicaria a la intendència i em sembla que ja estic fent més del compte opinant sobre la teva feina.

Ferran : Em seguiràs ajudant?

Elena : T'ajudaré el que tu et deixis, però no em demanis més del compte...M'entorno al meu quarto. No em cridis fins l'hora de sopar....

Marxa. Ferran va cap a la màquina d'escriure i comença a teclejar.

Fosc

Fi del segon acte

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Situació :

Interior d'un club . La cantant acaba una cançó i baixa de l'escenari . Oscar seu a una taula, fumant. Quan la cantant passa pel seu costat l'agafa del canell i la convida a seure.

Oscar : Tens un moment per mi?

Cantant : No acostumo a seure amb els clients.

Oscar : Seran només cinc minuts.

Cantant : El que trigui a fumar-me un cigarret. D'acord?

Oscar : Més que suficient.

Cantant : (*Seu a la taula*) M'hauràs de convidar doncs : m'he quedat sense tabac...

Oscar : Faltaria més...(Li dona un cigarret i li encén)

Cantant : Doncs tu diràs.

Oscar : M'envia el teu pare.

Cantant : Ho dius de debò? No m'ho puc ni creure....

Oscar : Perquè no t'ho hauries de creure?

Cantant : Perquè hauria de saber perfectament on trobar-me i si t'ha dit el contrari menteix.

Oscar : M'ha dit simplement que et localitzes.

Cantant : Mira, jo crec que, si t' ha encarregat la feina, és perquè no s'atreveix a encarar-se amb mi, no després de tants anys...Sempre ha estat un covard...I ara de que li ve? Ha recapacitat? Ha vist la llum, o es que s'està morint i vol netejar la seva consciència?

Oscar : No acostumo a fer preguntes. Quan m'encarrega una feina, la faig i punt. I procuro fer-ho de la manera més ràpida i discreta.

Cantant : I ara per ara, "misión cumplida", no? (*Aixecant-se*) Doncs mira, saps que et dic? Oblida-te'n de que m'has localitzat. Fes-te un favor : torna a la cleda

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

i li dius al teu jefe que no m'has trobat. Que em busqui ell si te collons. Be que els va tenir per ignorar-me....

Apareix un gàngster amb cara de pocs amics

Gàngster : (A la cantant) Algun problema princesa?

Cantant : El senyor ja marxava, oi?

Oscar no s'aixeca i es queda assegut amb aire desafiant.

Oscar : Et vas carregar tu a la Trini ?

Gàngster : No se de qui m'estàs parlant...

Oscar : Que si li vas fotre tu el tret, malparit...

Cantant : De que està parlant?

El gàngster treu una pistola i apunta a Oscar, que s'aixeca amb les mans enlaire.

Oscar : No em vinguis amb xuleries ara. Aquí no t'atreviries , hi ha massa gent...

El gàngster li dona un cop amb la pistola. Oscar cau al terra i el gàngster l'encanona.

Gàngster : Et penses que ens pots venir a amenaçar aquí, a nosaltres?

El gàngster abaixa l'arma . La cantant li agafa i torna a apuntar a Oscar.

Cantant : No en sortiràs viu d'aquí, malparit...

El gàngster li abaixa l'arma.

Gàngster : Deixa'l que marxi, princesa. Crec que ho ha entès...Avui es el teu dia de sort. Fot el camp!

Cantant : I digues-li al teu amo que no m'has trobat !

Oscar marxa. Fosc.

Despatx de l'escriptor. Elena esta llegint.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : ...Vaja.....hi has ficat un nou personatge...la núvia del gàngster...soc jo, no?...quin honor!

Ferran : Vas dir que t'agradaria sortir a alguna novel·la . I encara que sigui l'ultima, crec que t'ho mereixies.

Elena : Una personatge una mica pervers, no?

Ferran : Encara no ho he decidit. Però si, no es precisament una bona persona...

Elena : I tu tampoc en surts gaire ben parat.

Ferran : Com jo?

Elena : El Ferran, el detectiu, el pare desnaturalitzat que va abandonar la filla.

Ferran : Tenia les seves raons.

Elena : No ho dubto, però al llibre no s'explica. Només hi veus retrets.....Així em veus a mi?

Ferran : No estic parlant de nosaltres. Es una ficció...

Elena : Doncs per ser una ficció, s'assembla força a la nostra historia, no et sembla?

Ferran : M'ha semblat que t'agradaria el paper.

Elena : Llegint-ho, primer m'ha fet la sensació de que m'utilitzaries per fer la feina bruta.

Ferran : Quina feina bruta?

Elena : Ja m'entens : la de "eliminació selectiva " de personatges...A la Trini ja se la van carregar els dolents, i a l'escena del club li falta un pel a l'Oscar perquè una altre "dolenta "li engegui un tret...M'equivoco? Et vas fer enrere una altre vegada?

Ferran : No era el lloc ni el moment adequat. A l'Oscar li reservo un altre final....

Elena : Segueixes doncs decidit a eliminar-los?

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : Et sembla malament? Es el que vas suggerir tu...

Elena : (*Bromejant*) Doncs ja que estic ficada a l'acció, vols que hi faci alguna cosa per tu?

Ferran : Si : ajuda'm a desemascarar a aquell indesitjable.

Elena : El gàngster? No voldria tenir problemes amb gentussa d'aquesta mena...

Ferran : Jo et protegiré, no et preocupis.

Elena : Quan dius "tu", a qui et refereixes?

Ferran : Ja m'has entès...El Ferran no deixaria mai que la seva filla patís cap mal, ni tan sols que corres cap perill.

Elena : Igualet que tu....

Ferran : Tu pots fer-ho. Ell se'n refia de tu i no dubtaria en fer-te cas en qualsevol circumstància . I a tu no hauries de tenir cap recança en trair-lo, arribat el cas...

Elena : Papa ! A mi no m'ho expliquis això. Jo només soc la teva inspiració en aquest cas...

Ferran : Si, però.... Ho faràs? No t'he demanat que matessis a l'Oscar ni que li perdonessis la vida : això ho has decidit tu. Però , si fos necessari , ho faries?

Elena : El que, papa?

Ferran : Ajudar-me a atrapar al teu novio!

Elena : Em sembla que m'estàs confonent amb una altre persona...

Ferran : Ara per ara, no me'n refio de ningú més .M'ajudaràs?

Elena : Ja et vaig dir que si, però no se ben be com fer-ho.

Ferran : No et preocupis ara. Ja et donaré instruccions quan sigui el moment.

Elena : (*Va per marxar*) Ai, papa....D'acord, d'acord...Esperaré les teves instruccions. Em necessites per alguna altre cosa ara mateix?

Ferran : No, gràcies. Pots marxar.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : *(Picant-li l'ullet)* Me'n vaig al club. Tinc assaig amb el nou pianista, i avui fem passi doble....Adeu.

Ferran : Adeu.

Elena marxa. Ferran es queda sol una estona. Entra Oscar

Ferran : No se't va ocórrer una manera més brillant de fer-te veure en públic?

Oscar : A on, exactament?

Ferran : Ja saps d'on parlo. Del club. Havies de localitzar a la noia, simplement...

Oscar : I ho vaig fer, no?

Ferran : No en el teu estil. El que es pretenia es que passessis desapercbut, no que et fessis el fatxenda davant d'aquell gàngster i et posessis en evidència...

Oscar : Jo faig les coses a la meva manera/

Ferran : ...ni que em posessis en evidència a mi. Ara tothom estarà pendent del nostre proper moviment.

Oscar : Voldràs dir del teu proper moviment. Mira Ferran , comença a acostumar-te a que ja no manes tant, ja t'ho vaig dir. Si vols que segueixi col·laborant, ho farem a la meva manera.

Ferran : A la teva manera? Tens potser alguna idea brillant de com enganxar a aquell gàngster "in fraganti"?

Oscar : I perquè "in fraganti"?

Ferran : Perquè seria l'única possibilitat que tenim de tancar el tema d'una manera neta.

Oscar : Caram Ferran...Que legal t'has tornat darrerament...Ja no te'n recordes de com t'ha anat fins ara? Serà que el gàngster aquest es massa "legal"....

Ferran : Mira Oscar , a mi no em compliquis la vida. Les coses es faran a la meva manera, o no es faran.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Oscar : (*Agafant-lo de les solapes*) Escolta'm be , imbècil. Tu ja no manes . Fica't això al cap : tu ja no manes, entesos?. I si m'he fet veure per tothom al club ha estat perquè jo ho he decidit, i si li he dit a la noia que l'estaves buscant ,ha estat també perquè jo ho he decidit. Ho entens ara? I ves-t'hi acostumant perquè, d'ara en endavant, les coses aniran així.(*El deixa anar*)

Ferran : Molt be. Doncs, si tant controlat ho tens tot , ves i porta-me'l.

Oscar : A qui? Al xoriço aquell?

Ferran : Si tant llest ets, vull el seu cap en una safata...

Oscar : M'estàs desafiant? Creus que no ho faria?

Ferran : Demostra-m'ho.

Oscar : I tu et penjaries la medalla, no? Estàs molt equivocat company...Aquest no es el camí....

Ferran : I quin seria doncs?

Oscar : Demostra que ets un home i vine amb mi a rematar la feina. O es que tens por d'aquell indesitjable?

Ferran : Estàs molt equivocat. I crec que no has sospesat be tot el que pot passar i el que cal fer.

Oscar : Que hauria de sospesar?

Ferran : No te'n sortiràs si no tens alguna manera de fer-lo caure en un parany.

Oscar : Algun suggeriment brillant, doncs?

Ferran : Para-li una trampa. O millor dit, fer que algú de la seva confiança li pari una trampa, algú de qui ell no pugui dubtar.

Oscar : Estàs pensant en la nena? No la vaig veure massa predisposada...

Ferran : Ja ho he parlat amb ella...No crec que hi hagi problemes....

Oscar : I col·laborarà...

Ferran : No ho dubtis.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Oscar : A canvi de què?

Ferran : Es la meva filla...

Oscar : A canvi de res?

Ferran : Et repeteixo que és la meva filla i/

Oscar : No t'ho creus ni tu, Ferran .(*Senyalant una cosa damunt l'escriptori*)
Es a canvi d'això?

Ho agafa i veiem que es la capsa d'un medicament

Son això les monedes de Judes?

Ferran : (*Fa intent d'agafar-li la capsa, però Oscar no es deixa*) Hem fet un tracte, i tu no n'has de fer res...

Oscar : Que barato t'has venut....Ja ho saps, oi, que amb això s'acaba tot?

Ferran : S'acabarà quan jo ho decideixi...

Oscar : Potser es el que tu voldries, però ja t'he dit que ara decideixo jo. Ves amb compte

Li llança la capsa del medicament

I si saps el que et convé, ni la obris...

Oscar marxa. Ferran es posa la gavardina i el barret. Agafa la pistola, comprova que estigui carregada i se la guarda. Marxa. Fosc . Se sent un tret. Quan torna la llum, veiem a Ferran apuntant amb una arma a Elena. Oscar esta assegut al terra, recolzat a una paret, amb una ferida de bala.

Ferran : (A Elena) No et moguis...

Elena : Papa, que fas?

Ferran : (A Oscar , sense deixar d'apuntar) Com estàs? Podràs aguantar fins que busquem ajuda?

Oscar : Suposo que si.....però no la perdís de vista, si us plau...

Elena : Papa, em vols escoltar?...Això no està passant....

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : No havíem quedat així, vas dir que m'ajudaries...

Elena : Quina mena d'ajuda esperaves?

Ferran : M'havies d'ajudar a capturar al teu amigueta...

Elena : I tu creies que , després de tot el que va passar, podies tornar a aparèixer a la meua vida com si res ?

Ferran : Vam fer un tracte...

Elena : Un tracte, amb qui? De quina mena, eh?

Ferran : Em va semblar que...

Elena : Doncs et va semblar malament. No penso traïr al meu home així com així...

Ferran : T'ho vaig demanar!

Oscar : No em facis riure Ferran. Tu creies realment que aquesta perla traïria al seu noviet?

Elena : Papa, això ja està sortint de mare. Perquè m'has posat aquest gos al darrera?

Oscar : (A Ferran) Vas dir que ens portaria fins al nostre objectiu...I no l'he vist per enlloc. El que si he vist es que m'ha engegat un tret. Era part del teu pla això? Això es el que entens per una mort digna?

Elena : M'he hagut de defensar.

Ferran : Llença la pistola!

Elena : (Ensenyant-li les mans buides) No tinc cap pistola. Mira, veus? No hi ha perill. Si us plau papa : anem a casa...

Ferran baixa per un moment l'arma i dubta.

Oscar : Hòstia Ferran ! Vols fer el favor? No et descuidis!

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Torna a apuntar a Elena.

Oscar : No veus que està intentant confondre't?

Ferran : Es la meva filla...

Oscar : No t'enganyis Ferran . Tu no has tingut mai cap filla. Que no veus que t'està prenent el pèl? Que en saps tu d'aquesta tia?

Ferran : (A Elena) Però tu...tu em vas dir que m'ajudaries...Després de tants anys....Vas dir que em perdonaves i....

Elena : Però que estàs dient ! Crec que em confons amb una altre persona.

Ferran treu de la butxaca unes manilles

Ferran : Te. Posa't les manilles.

Elena : Papa, no siguis ridícul...

Ferran : No m'obliguis a fer-ho per la força...

Oscar : Ferran, si us plau, acabem això ràpid. M'estic dessagnant...

Elena : Però no veus que tot això es irreal? Estem dins del teu cap.

Ferran : Del meu cap?

Elena : Això no es el mon real papa, t'ho estàs imaginant.

Ferran : Imaginant? M'he imaginat que el meu col·lega es aquí al terra amb un tret i que tu m'has amenaçat també?

Elena : Amenaçat amb que? On veus una altre arma que no sigui la teva? I el teu col·lega...On es el teu col·lega? Estem sols aquí papa, tu i jo....Només tu i jo...

Ferran busca amb la mirada a Oscar. Se'l queda mirant, descuidant a Elena.

Oscar : Li faràs cas? Que no ho veus? Si no en saps res d'ella.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : ...t'he dit que es la meva filla!

Oscar : Ferran , t'està manipulant, t'ha enganyat...

Ferran torna a puntar a Elena , molt alterat.

Elena : Amb qui parles?

Ferran : Qui ets?

Elena : Papa, anem a casa...

Oscar : A qui faràs cas? Dispara, collons!

Ferran : Però és la meva filla !

Oscar : Dispara ja! Tu no tens cap filla!

Ferran gira l'arma cap a Oscar i sembla que es prepari per disparar.

Oscar : Vaja, sembla que has canviat d'opinió.....

Elena : Papa, dona'm la pistola i anem a casa.

Oscar : De qui et refiaràs ara?

Ferran apunta a l'un i a l'altre alternativament.

Oscar : Acaba amb això. Però recorda que només tens una bala. Serà millor que apuntis be, i a la persona correcte...

Ferran segueix dubtant.

Elena : Si la penses fer servir, sigues valent i fes-ho ja. Ara és el moment d'acabar amb la novel·la . No era el que volies?

Oscar : Ella ha estat a punt de fer la feina, però la punteria l'ha traït....Ara en tens tu la oportunitat. Però pensa-t'ho be. T'hi jugues el futur...

Elena : Papa, que no veus que et vol enredar?

Oscar : A qui dispararàs? Només hi ha una bala...

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : (A Elena) Jo vaig confiar en tu...Vam fer un tracte.

Elena : I estem a punt de tancar-lo. Jo t'he cuidat, i si vols, ara mateix pots acabar amb la historia. Dispara-li ja i tornem a casa...

Oscar : I ja saps que t'hi espera allà , oi? Vinga va, Ferran . No et deixis manipular més. Per culpa seva va morir la Trini, i el proper soc jo, no?

Ferran : Oscar , jo....

Oscar : Era aquest el teu pla, o era el d'ella?

Elena : Jo no tenia cap pla fins que vas tornar a aparèixer a la meva vida.

Ferran : Però vas ser tu qui va venir a casa meva.

Elena : Que vaig venir jo? T'equivoques....Vas ser tu qui em va venir a buscar, i ho vas fer perquè t'aplanes el camí cap al teu objectiu, però et vas equivocar. Jo no soc una traïdora, com tu.

Ferran : Com jo?

Oscar : Que no veus en quina consideració et te? Dispara-li i acaba amb tot això!

Elena : Dispara-li i acaba amb tot això!

Oscar i Elena : Dispara, i tornem a casa!

Ferran torna a puntar a tots dos. Es fa un fosc i sentim un tret.

Despatx de l'escriptor. Elena, vestida per sortir al carrer, amb el seu equipatge. Se la veu molesta.

Ferran : T'entenc Elena, però has d'admetre-ho...

Elena : Em semblava que ho havíem deixat tot clar ,no?

Ferran : Tu em vas fer una proposta i...

Elena : I tu t'hi vas avenir. No em vinguis amb histories ara!

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Ferran : Elena , jo...

Elena : Vas ser tu qui em va demanar ajuda.

Ferran : Volia que m'ajudessis a resoldre el cas i...

Elena : No papa. Tu m'hi vas ficar, però crec que en cap moment vas pensar en mi, només en tu. Tu , tu i tu i sempre tu...Em vas utilitzar ! I estàs confonent el tracte que vam fer.

Ferran : Confonent? En quin sentit?

Elena : El tracte era : ajuda'm a acabar el meu darrer llibre i torno a la medicació. M'equivoco?

Ferran : La...la medicació?

Elena : Com sempre...Se t'ha de repetir tot dos cops? Em vas enganyar. I em vas utilitzar, com un personatge més.

Ferran : No Elena , això no va anar així.

Elena : Doncs ja em diràs tu com va anar! El resultat ha estat que el personatge ja no hi és, i qui havia de morir, miraculosament, ha tornat a la palestra! D'això en dic un gir "dramàtic" del guió...

Ferran : l'Oscar no podia morir.

Elena : No podia, o no volia?

Ferran : I va ser un error eliminar a la Trini. Després me'n he adonat.

Elena : T'entenc...I la filla prodiga també et feia nosa , oi?

Ferran : Un altre error de guió...

Elena : Doncs no comptis més amb mi per fer cameos. Considera acabada la meva "col·laboració".

Ferran es queda com absent

(Interioritzat) Quina manera de perdre el temps...(A Ferran) Adeu papa.

Ferran : Què?

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Elena : Adeu Ferran.

Marxa. Entra Oscar. Porta un braç en cabestrell.

Oscar : Què? Ja no hi és?

Ferran : Acaba de marxar.

Oscar : M'ha semblat que discutíeu...Estava molt emprenyada?

Ferran : El normal en aquestes situacions...Ara em sap greu haver-la deixat marxar.

Oscar : Greu? Però que dius...Era el millor que et podia passar o més ben dit, que ens podia passar. Des que va arribar, les coses van anar empitjorant, per tu i per nosaltres. No ho creus així?

Ferran : Per vosaltres?

Oscar : Sobretot, per nosaltres, sí. I per la nostra relació amb tu : ja no confiaves en nosaltres.

Ferran : No, en això t'equivoques. Jo sempre us vaig protegir i fins i tot salvar quan les coses es van posar difícils.

Oscar : Ja, però no era precisament aquest el pla de la nena. No ho creus? I tu et vas deixar entabanar com un passerell...Quina vergonya Ferran!. En fi, deixem-ho córrer. Per sort, has recuperat el seny. Continuem doncs?

Ferran : Des d'on ho vam deixar?

Oscar : No. Jo tiraria més enrere, com si no hagués passat res de tot això. Ignora a la novieta del gàngster : no ens fa cap falta per resoldre el cas. No ho creus?.

Ferran : M'ajudaràs a acabar-ho doncs?

Oscar : Naturalment. I sense condicions. No et serà difícil. No et preocupis. I tu limitat a fer el teu paper. Nosaltres t'ajudarem : Ferran , Oscar i Trini ! Res no ens pot vèncer!

Agafa la capsa de medicament del damunt de l'escriptori i se la guarda.

L'HOME QUE ESCRIVIA NOVEL·LES DE DETECTIUS

Et confisco això. Ja no et farà cap falta...

Oscar marxa. Ferran es queda revisant uns papers a la taula.

Sentim unes claus al pany de la porta intentant obrir, sense èxit. Sona el timbre un cop. Pausa. Torna a sonar insistentment.

Ferran : Un moment...Un moment! Ja va!...Un moment.....

Finalment va cap a la porta mentre segueix sonant el timbre. Surt d'escena i torna a entrar amb una dona .

Ferran : Per favor Trini . No podies fer menys xivarri?

Trini : Has canviat el pany?

Ferran : Podies trucar un cop i esperar, com fa tothom

Trini : Perquè has canviat el pany?

Ferran : No m'agrada que m'interrompin sense més ni més. I en tot cas hauries d'estar agraïda de ser una de les poques persones a qui he confiat les claus.

Trini : Si, mira... Pel que em serveixen ara... (*Els hi tira damunt l'escriptori i seu al sofà*). En fi. Que volies Jefe? M'ha dit l'Oscar que em buscaves per no se quina missió super urgent...

Ferran : Correcte. Escolta'm be : no podem fallar en aquest cas...

Fosc.

Fi del tercer acte

Final de l'obra